ELWIN
EN DE
AREND

Elwin en de Arend

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin en de Arend

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1. Hoog Bezoek

Hoofdstuk 2. Het Boek der Geheimen

Hoofdstuk 3. Feest in Groengouddorp

Hoofdstuk 4. De Uxlons

Hoofdstuk 5. Elwin en het Stille Bos

Hoofdstuk 6. Wat Biezefic Vertelde

Hoofdstuk 7. Het Telefoonschip

Hoofdstuk 8. Elwin en de Boze Speelgoedwinkelier

Hoofdstuk 9. Elwin en het Bittere Bos

Hoofdstuk 1. Hoog Bezoek

Sandra zat achter de piano een liedje te zingen voor Elwin. Het was een liedje wat ze eens voor Elwin had gemaakt :

Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

Elwin moest er erg om glimlachen. Sandra ging steeds beter piano spelen. Ze kreeg les van een paar drokelaren en ze had al een heleboel boekjes over piano spelen. Elwin zelf kreeg altijd nog les van Kabouter Flapstaart. Elwin was in de schuur zelf een piano aan het maken. Het werd een hele bijzondere rode piano met bellen erin. Zo was het net een klokkenspel. Buiten stopte er een koets. Het was de koning. De koetsier maakte de paarden los van de koets en liet hen grazen in het voortuintje van Elwin. Lachend kwam Elwin naar buiten en begon de paarden te aaien. 'Zo, we

hebben hoog bezoek, twee prachtige paarden,' zei Elwin. De koning schoot in de lach. 'Ja, Elwin, zijn ze niet geweldig ?' zei de koning toen hij ze een paar suikerklontjes gaf. 'Laat de koetsier maar even bij de paarden blijven, Elwin, dan gaan wij even naar binnen. Ik heb wat met je te bespreken.'

En daar liepen ze met z'n tweeen naar binnen. 'Sandra, kun jij dat liedje eens voor de koning spelen, dat liedje wat je voor mij hebt gemaakt ?' vroeg Elwin. En Sandra begon te spelen, zo mooi, zo prachtig, dat de koning er tranen van in z'n ogen kreeg. 'Dat was prachtig, Sandra,' zei de koning. 'Misschien komt er ooit nog eens een plaat van je uit.' Sandra werd er een beetje verlegen van. 'Dank u wel, koning,' zei ze beleefd, 'dat is erg aardig van u.' Elwin liet de koning de piano in de schuur zien, de klokkenpiano die hij aan het bouwen was. 'Prachtig, prachtig, helemaal prachtig,' zei de koning. 'Zeg, Elwin, jongen, moet je eens luisteren. Zeg,' stotterde de koning een beetje, 'ik moet voor belangrijke dingen een hele lange tijd op reis. Elwin, zou ik mogen vragen of jij, Elwin, misschien dan zolang de eh... koning van de Drokelaar kunt zijn ?' Elwin kreeg een kleur. Daar vroeg de koning wel wat, zeg. Elwin de koning van de Drokelaar ? 'Dan mag je zolang op het paleis wonen,' zei de koning. Nou, daar moest Elwin eerst eens diep over nadenken. 'Koning van de Drokelaar ? Dat is me nogal wat,' dacht Elwin. 'Slaap er maar een paar nachtjes over,' zei de koning schor, 'over een week vertrek ik.'

Toen de koning weer vertrokken was vertelde Elwin het aan Sandra. Sandra schrok, maar daarna begon ze te glimlachen. `En word ik dan de koningin ?' vroeg ze. 'Wat moeten we doen,' zei Elwin, terwijl hij zenuwachtig heen en weer begon te lopen. 'We kunnen die arme koning toch niet in de steek laten ? Sandra, we doen het. En Elwin belde de koning op, die daar heel erg blij mee was. Ze konden direct komen, zodat de koning ruim de tijd had om te vertellen wat er moest gebeuren. Wat was dat spannend, zeg. Elwin had al veel voor de koning gewerkt, maar dit had hij nog nooit gedaan. Snel begonnen ze hun spullen in te pakken. Over een uurtje zou de koets komen om hen naar de koning in het paleis te brengen. Sandra ruimde nog snel even wat dingen op, en al gauw hadden ze hun tasjes klaar. Ze hoefden natuurlijk niet zo heel veel mee te nemen, want zo'n paleis had natuurlijk bijna alles al. Elwin deed goed alle deuren op slot, stopte zijn sleutelbos in zijn jaszakje, en wachtte samen met Sandra op de koets. En ja hoor, daar kwam de koets al aan. Buiten was het prachtig weer. Elwin had wat worteltjes voor de twee paarden meegenomen en na het voeren stapten ze beiden in de koets. Wat hadden ze een prachtig uitzicht, maar Elwin schoof na een tijdje de gordijntjes dicht, zodat ze de koets eens helemaal van binnen gingen bekijken. Elwin begon zich al een beetje koning te voelen. Na een tijdje kwamen ze aan bij het paleis. Elwin woonde niet zo heel ver van het paleis vandaan. De fonteinen in de paleisvijvers sproeiden het water hoog, en het zonnetje scheen in het

water, zodat het leek alsof de druppeltjes van goud waren. De koetsier hielp hen met de tassen en al snel waren ze binnen in het paleis. Elwin en Sandra kregen de slaapkamer van de koning en de koningin, zodat ze er al een beetje aan konden wennen. De koning en de koningin sliepen in een andere kamer, zodat ze zich helemaal op de reis konden instellen.

Hoofdstuk 2. Het Boek der Geheimen

Het was een grote koninklijke slaapkamer, en Elwin en Sandra schoven de tassen onder het grote hemelbed. In de zuiltjes van het hemelbed waren aan elke kant een tijgerbeeldje verwerkt. De zuiltjes waren van oud goud, en Elwin schatte dat het bed wel honderden jaren oud was. Aan het fluwelen plafondje van het hemelbed waren gouden knopen bevestigd met gouden dubbeldraden ertussen. Aan de zijkanten van het plafondje hingen gouden kwastjes. Toen ze even rondgekeken hadden en even op het bed gelegen hadden, liepen ze de gang in, want de koning zou hen vertellen wat er moest gebeuren. De koning droeg een groot boek met gouden letters waar de opdrachten instonden. Verder hing het er vanaf wat er zou gebeuren. Elwin moest leren regeren en zijn eigen wijsheid leren gebruiken, maar zoals elke koning raadsheren had, zo had Elwin ze ook. Ook moest Elwin de koninklijke geheimen kennen om het land te kunnen regeren. En weer kwam de koning met een groot boek aanlopen. Dit boek moest altijd weer terug naar de koninklijke schatkamer.

Opeens kreeg Elwin een idee. Hij vroeg aan de koning of de klokkenpiano in de koninklijke slaapkamer mocht staan. Dat vond de koning wel goed. En in de avond ging Elwin met de koetsier de nieuwe piano ophalen. Zo konden Sandra en Elwin gewoon door blijven gaan met oefenen.

En eindelijk was het zo ver. De koning zou met de koningin voor een lange tijd op reis gaan. Elwin en Sandra zwaaiden hen uit toen hun koets vertrok, en na een tijdje waren ze uit het zicht. Elwin zuchtte diep. Sandra glimlachte. Samen liepen ze terug in het paleis. Het was een groot paleis met veel gangen. Elwin wreef eens door z'n baardje. Op een kast in de hoofdgang lag de kroon van de koning. Die mocht Elwin nu dragen. De koning had ook speciaal een koningsjas voor Elwin laten maken. Daaronder kon Elwin gewoon zijn eigen kleren en schoenen blijven dragen. Sandra kreeg een klein kroontje en hoefde verder niets speciaals te dragen. Met grote stappen liep Elwin naar de paleisbibliotheek. Hij zou wat boeken over koningen en paleizen lezen, en ook wat boeken over de geschiedenis van de Drokelaar. Ja, een koning moest veel studeren. Met de boeken onder z'n arm liep hij richting de schatkamer. De schatkamerbewakers deden de deur voor hem los en lieten hem rondkijken. Hier lag het boek van de koninklijke geheimen. Hij mocht het boek wel meenemen, maar het

moest tegen de avond weer terug in de schatkamer.

Elwin zou beginnen bij hoofdstuk 1 van de koninklijke geheimen. Dat waren veelal dingen die Elwin al wist, omdat de koning hem in de loop der tijd natuurlijk al veel had toevertrouwd. Elwin las er vlug doorheen. Het was een beetje een saai hoofdstuk, en al gauw begon Elwin een beetje weg te dromen. Niet lang daarna lag Elwin te slapen met het boek in zijn handen. Maar toen Elwin wakker werd was het boek verdwenen. Elwin’s hoofdje kreeg alle kleuren van de regenboog. Wat moest hij nu doen ? Vlug liep hij naar Sandra toe die in de slaapkamer aan het pianospelen was. Sandra schrok ervan toen Elwin vertelde dat het boek der geheimen weg was. Vlug begonnen ze overal te zoeken, maar het boek was nergens te vinden.

Maar toen ze in de tuin van het paleis begonnen te zoeken zagen ze ineens een vogel wegvliegen met het boek in z'n klauwen. Het was een hele grote vogel, maar te ver weg om te kunnen zien welke vogel het was. Elwin dacht dat het een arend was. Elwin zuchtte diep. Zouden ze ooit het boek nog terugzien. Sandra was naar binnen gerend en kwam al snel weer met de verrekijker. Nu kon Elwin de vogel navolgen. En ja, het was een arend, dat kon Elwin nu heel duidelijk zien. De arend vloog richting een berg en bracht het boek naar zijn nest tussen de rotsen. Dat zou klimmen worden voor Elwin. Elwin besloot één van de paarden te nemen om naar die berg te gaan. Na een tijdje kwam hij daar aan. Hij liet het paardje aan de rand van de berg een beetje grazen, en zelf begon hij aan zijn klimtocht. Er lagen veel rotsen, en Elwin klom van rots tot rots. Elwin kon aardig goed klimmen, en het ging allemaal erg snel. Het was een lange klimtocht. De zon scheen op de rotsen, maar het begon zo hoog wel een beetje koud te worden. Er lag hier en daar al wat sneeuw, en Elwin moest er voor uitkijken dat hij niet uitgleed. Het werd hoe langer hoe ijziger. Plotseling werd Elwin in zijn kraagje gegrepen. Het was de arend, en die nam Elwin heel hoog, mee naar de toppen van de berg waar ergens z'n nest was tussen de rotsen. Niet lang daarna zat Elwin in het arendsnest waar ook nog het boek der koninklijke geheimen lag. 'Waarom heb je het boek meegenomen,' vroeg Elwin aan de arend. Elwin nam het boek in zijn armen, en zag tot zijn grote verbazing dat er arendseieren onder het boek lagen. De arend wilde natuurlijk de eieren bedekken. Of had de arend er ook andere plannen mee ?

Plotseling werd Elwin van achteren gegrepen, en ook het boek van de koning werd weggegrist. Het was een uil. Elwin kende deze uil wel. Het was de uil van de koning. Niet lang daarna stond Elwin weer met beide beentjes op de grond bij het paleis, en het boek lag naast hem. 'Dank u wel, meneer de uil, dat was erg aardig van u,' zei Elwin. De uil grinnikte, maar toen werden zijn ogen wat ernstiger : 'Elwin,' zei hij, 'die arend was een boze tovenaar die het geheime boek van de koning wilde stelen.' Elwin schrok er een beetje van. Dus die tovenaar had zichzelf omgetoverd in een

arend. Gelukkig was het boek weer terecht, maar het moest snel weer naar de schatkamer toe. En daar holde Elwin met het boek het paleis binnen, terwijl de uil achter hem aanvloog. Sandra stond in de grote gang op hem te wachten, en was zo blij hem te zien. 'Wat fijn, Elwin dat je er weer bent, en dat je het boek weer terug hebt. Ik begon me al een beetje ongerust te maken,' zei Sandra. Elwin zou voortaan het boek in de schatkamer lezen. Ze lieten alle ramen in het paleis dichtmaken, want ze wisten dat de arend zou kunnen terugkomen.

De uil van de koning wilde wel aan andere uilen in de Drokelaar vragen of ze het paleis wilden bewaken. Binnen korte tijd kwamen er al een aantal aanvliegen. Ze gingen op de daken, de torens en de balkonnetjes van het paleis zitten, en sommigen zaten op de vensters. Wat was dat een prachtig gezicht, en Elwin was er erg opgelucht van.

Op een dag kwamen er twee drokelaarprofessoren het paleis binnen. Oh, wat maakten die twee een ruzie. Het waren twee hele wijze mijnheren in de sterrenkunde. Ze hadden beiden grote telescopen in hun hand. Dat zijn lange verrekijkers waarmee je de sterren kunt bekijken. De ene mijnheer kwam uit Witgouddorp, en de andere uit Groengouddorp. Het waren twee hele lange mijnheren met lange jassen. Ze wreven

door hun baardjes heen, wapperden met hun vingertjes en waren bijna vuurrood van de woede. Elwin kwam eraan rennen en vroeg : 'Zeg, wijze drokelaarmijnheren, waarom maken jullie zo'n ruzie ?'

'Ach, weet u, ik ben drokelaarprofessor Torenklok uit Witgouddorp,' sprak de ene professor, 'en ik vind dat het nieuwe sterrenkijkgebouw in Witgouddorp gebouwd moet worden.' Maar de andere professor vond dat niet goed, en stampte met zijn voetjes op de grond : 'Nee,' brulde hij, 'ik ben drokelaarprofessor Roodglans uit Groengouddorp en ik wil dat het sterrenkijkgebouw in Groengouddorp wordt gebouwd.' Elwin haalde het opdrachtenboek van de koning erbij, en er stond inderdaad dat er een sterrenkijkgebouw gebouwd moest worden. Elwin wreef door zijn baardje en zei : 'Het is waar dat het gebouwd moet worden, omdat het in het koninklijke opdrachtenboek staat, maar om jullie beiden tevreden te stellen bouwen we het gebouw tussen de beide dorpen in. Is dat geen goed idee ?' Maar toen gingen de twee drokelaarprofessoren verder ruzieen over wie de baas van het sterrenkijkgebouw mocht worden. Elwin dacht weer diep na, wreef door zijn baardje en stak zijn vingertje in de lucht : 'drokelaarmijnheren, stop met ruziemaken, want jullie worden gewoon allebei de baas,' zei Elwin. Toen gaven de twee professoren elkaar een hand en liepen hand in hand naar buiten. 'Dank je wel, koning Elwin, voor deze wijze raad,' riepen ze. Elwin moest er wel even om grinniken. Dat probleem was in ieder geval opgelost.

Hoofdstuk 3. Feest in Groengouddorp

De volgende dag moest Elwin naar Groengouddorp. Het was feest in het dorp. Overal waren er optochten en wat was iedereen prachtig verkleed. Overal waren er muziekkorpsen en in de kerken en grote gebouwen waren concerten. Meestal liep er een mongooltje voor zo'n rij met muzikanten om de maat te slaan. Sommige mongooltjes hadden politiepakken aan met politie-petten en andere mongooltjes waren als rode postbodes verkleed. Weer anderen waren als clown verkleed, als heks of als koning. Elwin had veel plezier, en na een tijdje werd Elwin aangeklopt door de ouders van zo'n mongooltje. Ze vroegen of koning Elwin een tijdje bij hen thee wilde drinken. Dat wilde Elwin maar wat graag. Ze woonden in een klein huisje ergens aan de rand van het dorp, dicht bij het plantsoen en het bos. Ze hadden kruisbessenthee voor Elwin gemaakt. Wat was dit toch een prachtig dorp. Elwin kwam hier altijd graag. De vader keek een beetje ernstig. Hun kind wilde graag bij andere mongooltjes wonen in het bos, maar daar was nog geen gebouw voor. Elwin had het boek met koninklijke opdrachten meegenomen, en hij keek of er wat over instond. En ja hoor, de koning wilde graag een gebouw laten bouwen voor mongooltjes. Elwin dacht eraan dat misschien mongooltjes uit Witgouddorp daar ook wilden wonen, dus hij zei tegen de vader dat het gebouwd zou worden in het bos tussen Groengouddorp en Witgouddorp dicht bij het sterrenkijkgebouw. Wat was de vader blij, en ook de moeder begon diep te glimlachen. 'Koning Elwin, wil je een stuk kruisbessentaart ?' vroeg de moeder. Nou, dat wilde Elwin wel.

Na een lange dag kwam Elwin eindelijk terug bij het paleis. Sandra was in de keuken van het paleis aan het koken. Elwin ging aan een keukentafeltje zitten en begon de krant te lezen. Sandra was bessenpastei aan het koken. Opeens vloog de uil van de koning binnen en ging op een kastje zitten. Elwin was blij hem te zien. De uil zette grote ogen op en begon te praten. 'Elwin, er is weer een drokelaarprofessor binnen, dit keer één uit Paarsgouddorp. Hij zegt dat de Drokelaar in gevaar is. Hij zegt dat boeven draadjes van het grote soldatengebouw naar het telefoongebouw hebben gemaakt, die telefoonbommen vormen in de electriciteitskabels van de telefoons. Als een drokelaar dan gebeld wordt en hij neemt de hoorn van de haak, dan ontploft die bom, en komen er witte stofwolken die zich verspreiden. Zo kunnen drokelaarboeven ongemerkt dingen stelen. Dat wordt een ramp voor de Drokelaar, want de boeven kunnen zo iedereen opbellen en dan daar kunnen gaan stelen terwijl de witte stofwolken zich verspreiden.' Daar schrok Elwin wel even van. Maar het was al te laat. Dikke wolken witte stof kwamen onder de deur door naar binnen, en al snel kon Elwin niets meer zien. Daar liep Elwin met gestrekte armen recht voor zich uit, en riep : drokelaarprofessor, kunt u alstublieft hierkomen ? Na een tijdje voelde hij een hand op z'n schouder. 'Koning Elwin, hier ben ik. Het is verschrikkelijk,' zei de professor. 'Ik ben professor Hoogbomen uit Paarsgouddorp. Ik heb thuis een soort verrekijker waarmee ik dwars door dingen heen kan kijken, en zo alles in de gaten kan houden. Zo'n doorkijker wordt ook wel telacscoop genoemd, ik heb daar jaren lang aan gewerkt. En nu zag ik de boeven deze dingen doen, en door aan wat schijfjes van de telacscoop te draaien kon ik precies horen wat ze zeiden. Het is een ramp, het is verschrikkelijk, en nu begint heel de Drokelaar onder de witte stof te komen en kunnen ze de boel bestelen.'

'Laten we naar de koninklijke slaapkamer gaan,' zei Elwin, 'dan kunnen we alles in de rust bespreken, professor.' Iedereen begon door elkaar te rennen en er was veel te veel lawaai. Oh, wat was er een paniek in de Drokelaar. Al snel kon niemand nog iets zien. Met de handen voor zich uit liepen ze voorzichtig naar de koninklijke slaapkamer op een verdieping hoger. Beiden gingen ze op een stoel zitten. 'Koning Elwin,' zei de professor, 'de telacscoop kan ook door de witte stof kijken, en ik heb wat kleine lensjes die samen kunnen smelten met je ogen, zodat je altijd door alles heen kunt kijken. Ik zie nu in hoe belangrijk dat is, maar die lenzen mogen natuurlijk nooit in verkeerde handen komen.' Elwin sprong op : 'Professor, laten we dadelijk naar uw huisje toegaan voor die lenzen, want straks is heel de Drokelaar leeggestolen.' De professor liep naar het raam en floot hard, terwijl ze vleugels hoorden flapperen. Het was de uil van de professor, die wel een beetje door de witte stof kon heenkijken. 'Vlug, Mozart,' zei de professor, 'breng koning Elwin en mij snel naar ons huisje.' En zo gebeurde het. De uil nam Elwin en de professor op z'n rug en binnen niet al te lange tijd waren ze aangekomen in Paarsgouddorp waar de professor woonde. In het huisje aangekomen liep de professor naar een grote la toe, waar de lenzen lagen. Hij gaf er twee aan Elwin en deed er zelf twee in z'n ogen. 'Oh, wat prachtig,' riep Elwin, 'ik kan alles weer zien, en alles is zo doorzichtig.' Elwin glunderde. 'Alsjeblieft koning Elwin, ze zijn voor jou,' zei de professor. Elwin keek alsof hij zojuist het mooiste kado van z'n leven had gekregen. Hij vloog de professor om z'n nek en gaf hem een dikke kus. 'Dank je wel, professor, nu kunnen we de Drokelaar redden,' zei Elwin. Wat was de wereld nu prachtig, maar wat een schrik toen ze weer bij het paleis aankwamen. Zoveel spullen waren verdwenen. Elwin rende naar de schatkamer. 'Als ik het niet dacht,' schreeuwde Elwin. 'Het boek der geheimen is weer verdwenen.' Elwin begon om zich heen te kijken, en langzaam kreeg Elwin heel de Drokelaar in beeld. Elwin kon met doorkijklenzen zoveel zien. Hij zag zoveel drokelaren in paniek, maar nergens zag hij de boeven. Ook de professor keek goed om zich heen met de lenzen. Ze konden makkelijk door muren en hele gebouwen heenkijken.

Ineens dacht Elwin aan de arend die al eerder het boek had gestolen. Hij besloot in de lucht en naar de berg te kijken. De lenzen waren net verrekijkers. Ze konden niet alleen door dingen heenkijken, maar ze konden ook heel ver kijken. En daar zag Elwin een grote zwarte arend vliegen, met vier of vijf mannetjes op z'n rug. En één van die mannetjes had het boek der geheimen. Weer vloog de arend naar een nest. Maar wat was dat ? Elwin zag nog meer arenden vliegen met mannetjes op hun ruggen. Die mannetjes hadden allemaal gestolen spullen bij zich. De professor zag het ook. Maar wat was dat ? Bij de nesten aangekomen zag Elwin al die mannetjes en arenden in de rotsen van de berg verdwijnen, zo er dwars doorheen. Hoe kon dat ? Ineens was de uil van de koning bij Elwin en de professor gekomen. 'Elwin,' zei de

uil, 'deze arenden en mannetjes werken voor die boze tovenaar die zich ook weleens in een arend verandert. Zij kunnen met toverkracht door muren heenlopen. Ook kunnen zij zo in de grond verdwijnen.' Elwin schrok. Wat moesten ze nu. Maar de professor had een idee. 'Koning Elwin, ik heb thuis nog wat doorlooppakken liggen. Dat zijn pakken die je aan kunt trekken waarmee je door alles heen kunt lopen. Door dichte deuren, door bomen, door rotsen, alles.' Elwin wreef door zijn baardje en sprong op de uil van de koning, terwijl de professor op Mozart sprong. Zo vlogen ze met z'n vieren terug naar het huisje van de professor in Paarsgouddorp. De professor moest goed zoeken naar die pakken. Het waren gouden pakken in allerlei kleuren, als gouden regenbogen. De professor pakte ook twee pakken voor de uilen, en even later stonden ze buiten met de pakken aan. Dat was wel spannend. Samen vlogen ze naar de berg waar de arenden binnengingen.

Onderweg zei de uil van de koning tegen Elwin dat de boze tovenaar een bril had waarmee hij ook alles zou kunnen zien, zelfs de verste planeten, en niet alleen dat, hij had ook een vals gebit over zijn eigen tanden heen, waarmee hij op afstand tegen de arenden en de boeven die voor hem werkten kon praten. Dat waren telefoontanden.

De professor begon te spuiten met paars spul uit een spuitbusje. 'Nu kan de boze tovenaar ons niet zien of horen,' sprak hij. Toen vlogen ze verder in de paarse wolk. Ze waren onzichtbaar geworden. Bij de bergrotsen aangekomen konden ze gewoon erdoorheen vliegen, en na een tijdje vliegen kwamen ze in een enorme ruimte terecht. Hier lagen alle gestolen spullen. In de verte zagen ze de tovenaar zitten op een hoge troon, terwijl hij het boek van de koning aan het lezen was. Elwin hoorde hem een beetje mompelen en in zichzelf praten. Hij was natuurlijk bezig met zijn telefoontanden. Maar na een tijdje was de paarse wolk uitgewerkt en het busje van de professor was leeg. De tovenaar merkte hen al snel op, en begon te brullen. Plotseling kwamen er uit alle hoeken van de open ruimte boeven en arenden op hen af. Plotseling veranderde ook de tovenaar met een enorme knal in een grote zwarte arend. Hij steeg van zijn troon af en vloog naar beneden, waar Elwin, de professor en de twee uilen stonden. Wat moesten ze nu doen ? Er kwam vuur uit de bek van de grote zwarte arend, en Elwin stond te trillen op z'n benen. Door het vuur begonnen de doorlooppakken weg te smelten. Ze konden niet meer ontsnappen. Die arme Elwin. Hoe moest hij nu de Drokelaar redden ? En zou hij zijn lieve Sandra ooit weer terug zien ? Even leek het wel alsof elke seconde honderd jaar duurde, en Elwin werd steeds banger. Zo bang dat de zweetdruppeltjes langs zijn voorhoofdje naar beneden kwamen. Ook zijn handjes begonnen te zweten. Hij hoorde de arend brullen, en het leek wel alsof Elwin steeds kleiner en kleiner werd. 'Professor, professor, wat moeten we doen ?' riep Elwin. Maar de professor wist het ook niet, en keek recht voor zich uit naar de arend. Inmiddels waren de andere arenden en boeven dichterbij gekomen,

en grepen Elwin en de professor vast. Waar waren de uilen toch ineens gebleven ?

Ineens kwam de uil van de koning van boven aanvliegen. Hij had de telefoontanden tussen z'n klauwen. 'Snel Elwin, dit vond ik naast de troon. Steek het snel in je mond, en spreek tegen de boeven en arenden,' sprak de uil. Elwin deed onmiddellijk wat hem gezegd werd, en met de telefoontanden in z'n mond begon hij te spreken. 'Stop,' riep hij tegen de boeven en de arenden. 'Jullie doen nu wat ik zeg.' En de boeven en arenden stonden ineens stil te wachten. 'Ik wil dat jullie nu naar de gestolen spullen toegaan en dat jullie ze weer terugbrengen waar jullie ze vandaan hebben gehaald,' sprak Elwin. Langzaam draaiden ze zich om en begonnen te doen wat hen gezegd werd. Ook de grote zwarte arend stond stil in de lucht, maar ineens draaide hij zich om en vloog door een muur weg. Elwin kon met zijn lenzen wel door de muur heenkijken, maar zag de grote arend niet meer. 'Elwin,' sprak de uil van de koning, 'de tovenaar kan zich ook onzichtbaar toveren.' Inmiddels vlogen de andere arenden heen en weer met de boeven om de gestolen spullen weer terug te brengen. Elwin droeg hen ook op om de draadjes tussen het grote soldatengebouw en het telefoongebouw weer door te knippen en weg te halen, en na een tijdje begonnen de witte wolken helemaal weg te trekken. Alle drokelaren haalden weer opgelucht adem, en zagen gelukkig hun spulletjes weer terug. Ook het boek der geheimen kwam weer op z'n plaats. Maar tot zijn grote schrik zag Elwin dat er bladzijden uitgescheurd waren. Dat moest de tovenaar natuurlijk gedaan hebben.

Hoofdstuk 4. De Uxlons

Eindelijk had Elwin weer eens de tijd om in het boek der koninklijke geheimen te lezen. Er was een groot deel uitgescheurd, maar gelukkig was er nog veel over om te lezen. Elwin zat achter een tafeltje in de koninklijke schatkamer. Terwijl de bewakers bij de deur stonden. 'Zo was het veel veiliger,' dacht Elwin. Elwin las wat over de geschiedenis van de Drokelaar. Er stond een plaatje bij met een oude man die op z'n hoofd wat pluisjes had. Hij stond naast een zachtrose en zachtpaars wiegje waarin wat vreemde vruchten lagen. Ze hadden bijna gezichtjes. Er stond bij dat het een winkel in Amsterdam was, in Nederland. Het was in een straat waar iedereen doof was. Alles was zo stil hier. En iedereen was traag, zo traag. Ook de oude man. Er kwamen wat zachte geluidjes uit de vruchten. Ze fluisterden, maar niemand hoorde hen. De oude man probeerde de vreemde vruchten te verkopen. Er waren kleine vlammetjes in de vruchten. Maar niemand wilde hen kopen. Toen bracht de oude man hen naar Afrika. Daar leefden uxlons, dat zijn dieren die zowel uil als tijger zijn. Elwin zag daar ook een plaatje van. Hij griezelde een beetje. Wat een vreemd verhaal. Maar de uxlons wilden de vruchten wel hebben. Ze stopten de vruchten diep in de grond en zo ontstond de Drokelaar. Toen de oude man terugging naar Amsterdam mocht hij er niet meer in. De man werd toen zo boos dat hij hele harde muziek ging maken. De mensen vonden dat verschrikkelijk, maar lieten de oude man weer binnen, zodat hij weer rustig zou worden. Elk jaar gaat de man terug naar Afrika, en dan gebeurt weer precies hetzelfde. Elwin wreef eens door zijn baardje. 'Nou, wat heeft de koning toch een vreemd boek van geheimen,' zei Elwin tegen zichzelf. Hij begon nu wel erg benieuwd te worden waarom de tovenaar dit boek zo graag wilde hebben. Maar goed, Elwin was nog lang niet uitgelezen.

Die oude man heette Nomusa, een broer van Bilmageln. Ah, dat was een bekende naam voor Elwin. Bilmageln was een oude toverdwerg waar Elwin in vorige avonturen al kennis mee had gemaakt. Ineens was Elwin heel aandachtig aan het lezen. Nomusa had een ezel, en nu stond er dat de eerste drokelaren, de oerdrokelaars, half ezel half drokelaar waren. Ze waren erg wild, maar konden ook erg stil en rustig zijn. Elwin begon te glunderen. Er stond een plaatje bij van zo'n oerdrokelaar, wat vond Elwin dat prachtig. 'Zouden er nog steeds oerdrokelaars bestaan ?' vroeg Elwin zich af. De oerdrokelaars waren goed bevriend met de uxlons. De uxlons zorgden erg goed voor hen. Ze hadden een soort hangmozaiek boven de Drokelaar gehangen met een heleboel knikkers aan touwtjes. Als die knikkers elkaar raakten, dan maakten ze allerlei zachte geluiden, en dan werd de Drokelaar onzichtbaar. Dit deden de uxlons als er gevaar dreigde voor de Drokelaar. Later dachten ze dat dit door de wind gebeurde en dat de knikkers de sterrenhemel vormden. 'Zouden die uxlons nog ergens bestaan ?' dacht Elwin bij zichzelf. Elwin

vond het allemaal erg spannend. Het was nu bijna tijd om naar z'n bedje te gaan, maar eerst wilde Elwin nog even op de bellenpiano spelen. De bewakers deden de deur weer goed op slot en Elwin liep naar boven op weg naar de koninklijke slaapkamer. Elwin deed z'n pyamaatje aan en begon te spelen. Wat was het toch een prachtige klank op die piano. En Elwin stelde zich voor dat de bellen de knikkers van de uxlons waren, terwijl Elwin zo nu en dan even wegdroomde in de sterrenhemel. De bellen hadden zulke zachte klanken, en Elwin werd er heel rustig van. Er was zo'n prachtige zachte echo, en Elwin voelde zich omringd door bijzondere toverwezens.

Plotseling hoorde Elwin schoten in de lucht. Snel sprong hij naar het raam en keek naar beneden. Er stond daar een lange drokelaarman met een geweer. Het was een beetje donker en Elwin kon het niet zo goed zien. Elwin deed vlug zijn jasje aan en rende op zijn pantoffeltjes naar beneden. Maar de man was alweer verdwenen, en er kwam een kogeltje op Elwin afrennen. Het kogeltje had armpjes en beentjes en had een gezichtje. Het was een wit kogeltje. 'Hallo,' zei het mannetje, 'ik ben Elsefic.' Elwin keek heel verbaasd. Wat was dit nou ? 'Wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin. 'Nou,' zei het mannetje vrolijk, 'wil je dat niet weten ?'

'Natuurlijk wil ik dat weten,' zei Elwin weer. Het mannetje had een vreemd hoedje op met twee uitsteeksels, en haalde het hoedje van z'n hoofdje en maakte een diepe buiging. 'Ik ben Elsefic,' zei hij weer. 'Ja,' zei Elwin, 'dat zei je daarnet ook al.' Het mannetje deed nog een klein stapje naar voren en zei : 'Nou, vind je dat dan niet leuk ?' Elwin begon een beetje te grinniken. 'Wat een grappig mannetje,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Zeg maar Elsefic hoor,' zei het mannetje weer. 'Elsefic, welkom in het paleis,' zei Elwin. 'Waar kom je vandaan en wat kan ik voor je doen.' Het mannetje deed een sprongetje met beide beentjes achteruit en begon heen en weer te huppelen. 'Je kan niks voor me doen,' zei het mannetje. 'Ik kom wat voor jou doen.' En toen begon het mannetje te vertellen. Ineens kwamen er allerlei kogeltjes uit zijn mond rollen, die erg op knikkertjes leken. Het mannetje begon weer te huppelen en de kogeltjes kwamen toen overal uit hem rollen en zich te verspreiden. 'Weet je wat dit zijn ?' vroeg hij. Elwin schudde zijn hoofd. 'Uilenkogels,' zei het mannetje. De kogeltjes begonnen tegen elkaar aan te botsen en maakte allerlei zachte geluiden. Ineens was het mannetje verdwenen. Elwin keek erg verbaasd, en moest denken aan de knikkers van de uxlons die je ook onzichtbaar konden maken. Ineens stond het mannetje weer voor hem. Maar nu was Elsefic in een klok veranderd. Elwin dacht dat hij droomde en wreef in zijn oogjes. Daar kwam Sandra aangelopen. 'Wie is dat, Elwin ?' vroeg ze. Terwijl Elsefic op haar afliep. 'Hallo, ik ben Elsefic,' zei het mannetje tegen Sandra. 'Kom eens naar buiten, ik wil jullie wat laten zien,' zei het mannetje. Samen liepen ze naar buiten en Elsefic maakte een hele hele grote sprong zodat hij bovenop het paleis terecht kwam. Toen werd Elsefic ineens groot, zo groot, als een reuzenballon, en toen spatte hij uit elkaar, terwijl allerlei kogeltjes boven het paleis begonnen te zweven. De kogels werden steeds groter, en begonnen tegen elkaar aan te botsen. En wat er toen gebeurde verbaasde Elwin en Sandra heel erg. Het paleis was ineens verdwenen. En floep, daar stond Elsefic weer voor hen. 'Nu is het paleis onzichtbaar,' zei Elsefic. Elwin begon te stotteren : 'Maar ... maar ... dat kan niet,' zei hij. 'Dat kan wel,' zei het mannetje. Toen begon het mannetje tot drie te tellen, en daar stond het paleis weer. Elwin haalde opgelucht adem.

Elsefic wilde wel in Elwin’s mutsje wonen. Zo zou Elwin zichzelf of andere dingen onzichtbaar kunnen maken, en als hij wilde heel de Drokelaar. Dat wilde Elwin wel. Nu had hij dan een kroontje om zijn muts, en Elsefic in zijn muts. Wat een prachtig kado.

Die nacht sliep Elwin zo lekker. Dat wil je natuurlijk wel geloven.

De volgende ochtend was Elwin in het koninklijke opdrachtenboek aan het lezen. Er stond in dat de koning wilde dat er beelden van uxlons en oerdrokelaars gemaakt

werden voor in het paleis. Elwin zou dat aan de koninklijke beeldhouwer Kabouter Steenhouwer moeten opdragen. De beelden moesten van verschillende soorten goud gemaakt worden, in verschillende kleuren. Ook moesten er van zulke standbeelden in sommige dorpen komen te staan. De drokelaren zouden op de scholen kunnen leren over de drokelaargeschiedenis. Maar veel moest geheim blijven. Koning Elwin zou dit met de meesters en juffrouwen moeten bespreken wat ze wel en niet mochten vertellen. Ook mocht Elwin hen niet alles uit het boek der geheimen vertellen.

Op een dag kwam er een oude man op een ezel het paleis binnen. Het was Nomusa. Elwin was erg verrast. De oude man wilde Elwin wel helpen de uxlons en de oerdrokelaars te vinden, zodat de Drokelaar weer een stukje geschiedenis erbij had. De man had een aantal vlaggen bij zich in bonte felle kleuren. Op deze vlaggen stonden dieren en andere wezens zoals oerdrokelaars, die halfdieren waren. Nomusa vroeg of die vlaggen op de platte daken en balkonnen van het paleis mochten staan. Het waren vlaggen die de geschiedenis van de Drokelaar uitbeelden. Elwin vond ze erg prachtig en liet ze meteen naar boven brengen. Nomusa was erg blij, en ook zijn ezel. Het was een toverezel die kon vliegen. Elwin had wel een paleiskamer voor hen, waar ze voor een tijd konden logeren.

Nomusa vertelde aan Elwin dat de ezeldrokelaars en de uxlons in en achter het stille bos leefden. Elwin schrok. Oei, dat was één van die bossen waar niet veel drokelaren zich durfden te wagen, omdat daar zulke vreemde dingen gebeurden. En je kon er niet zo ver in, omdat er hekken door de koning waren gezet. Het was een groot bos aan de oostkant van de Drokelaar. Het was de drokelaren streng verboden om diep in het bos te komen. Daarachter lag het land Trideria, waar drokelaren ook niet mochten komen. De koning wilde nooit zeggen waarom. Hij wilde er nooit over praten.

Hoofdstuk 5. Elwin en het Stille Bos

Nomusa vertelde Elwin dat in Trideria een andere broer van hem en Bilmageln woonde. Zijn naam was Rara Sur. Dat klinkt misschien een beetje vreemd, maar je moet niet vergeten dat er in het land Trideria heel anders werd gesproken dan in de Drokelaar. Rara Sur zorgde voor de ezeldrokelaars en de uxlons na de grote oorlog. 'Grote oorlog ?' vroeg Elwin verschrikt. 'Is er dan een grote oorlog geweest in de Drokelaar?' Nomusa keek ernstig en zei : 'Ja, Elwin, er is een hele grote oorlog in de Drokelaar geweest. Vroeger, heel lang geleden. En de grote oorlog staat beschreven in het geheime boek van de koning.' Elwin boog zijn hoofdje en sprak : 'Daar heeft de koning nooit over verteld.'

'Nee,' zei Nomusa, 'omdat de koning wilde dat het zo snel mogelijk werd vergeten.

De koning wilde dat zoiets nooit meer zou gebeuren, en hij wilde niet dat de drokelaren bang zouden worden van die verhalen.' Dat vond Elwin wel erg wijs van de koning. En nu Elwin dan zelf koning was moest Elwin daar natuurlijk wel iets van weten, maar hij had er nog niets van in het boek der geheimen gelezen. 'Misschien staat het wel in het afgescheurde deel van het boek, wat de boze tovenaar heeft meegenomen,' dacht Elwin. Elwin werd ineens erg verdrietig. Wat zou er toch allemaal gebeurd zijn ? Die arme, arme drokelaren van vroeger.

Na een tijdje zei Nomusa dat hij weer moest vertrekken. Hij ging op zijn ezel zitten

en reed langzaam het paleis uit. Elwin werd er een beetje verdrietig van. Hij voelde zich ineens zo alleen. Langzaam liep Elwin naar zijn kamertje, en ging daar op een stoeltje zitten, met zijn hoofdje naar beneden gebogen. Plotseling werd er op zijn raampje getikt. Het was een spinnetje. 'Bliep, bliep,' zei het spinnetje. 'Doe eens snel je raampje open, Elwin. Bliep, bliep, ik wil je wel helpen.' En Elwin liep naar het raam en deed het open. 'Bliep, bliep,' zei het spinnetje weer. 'Ik ben het spinnetje van Rara Sur. Mijn naam is Biskidde en ik kom ook uit het land Trideria. Ik ben helemaal over het grote hek van het stille bos hier naartoe gekomen. Ik kan jou wel op mijn rug meenemen naar de ezeldrokelaars en de uxlons.' Het spinnetje sprak bijna fluisterend. 'Spinnetje, spinnetje,' zei Elwin zacht. 'Wat is er toch gebeurd dat de koning zulke hekken moest neerzetten ?' Het spinnetje kwam langzaam naar binnen. Het spinnetje had veel haartjes op z'n pootjes, en zijn lijfje was als een prachtige kleine bruine knoop met een groene glanzende rand die ook in andere kleuren veranderde als het licht er op scheen. Het spinnetje leek wel op een koffieboontje met hele lange pootjes. Elwin vond het prachtig. En het spinnetje had zo'n zachte stem. Elwin voelde zich erg rustig worden bij het spinnetje. Ook begon Elwin voorzichtig over de grote oorlog van vroeger te vragen, maar het spinnetje gaf geen antwoord. 'Kom maar op m'n rug zitten, Elwin,' zei het spinnetje, 'dan gaan we naar het stille bos en dan merk je het vanzelf wel.'

Elwin begon wel een beetje bang te worden, want de koning had gezegd dat niemand daar mocht komen. Maar goed, Elwin was nu zelf koning, en wilde nu toch wel eens weten wat er allemaal gebeurd was. En zo sprong Elwin op de rug van het spinnetje en samen gingen ze naar het stille bos. Dat duurde wel een tijdje, want het was helemaal aan de rand van de Drokelaar. Maar de spin was erg snel. Toen ze dichter bij het bos kwamen werd het steeds stiller. Niet veel drokelaren durfden in deze buurt te wonen. Alleen wat boeren en nog wat andere huisjes stonden daar. Aan de rand van het bos was het pas echt stil. Er stonden daar overal borden met : 'Verboden voor drokelaren' erop geschreven, en 'Verboden Toegang'. Elwin werd weer een beetje bang, maar hij wilde zo graag de ezeldrokelaars en de uxlons eens zien. Oh, wat was het toch stil in het bos. Elwin hoorde zelfs bijna geen vogeltjes meer. En wat waren de bomen hier hoog. Het werd hier ook steeds donkerder, maar gelukkig was de spin bij hem. En in de verte zagen ze de hekken al. De hekken waren heel hoog, maar de spin klom er met gemak overheen. Toen ze eroverheen waren geklommen en weer op de grond stonden voelde Elwin zich ineens heel anders. Ze waren nu niet meer in de Drokelaar, maar in Trideria. Hier zouden dan de uxlons en de ezeldrokelaars leven, maar Elwin zag niets. 'Oh, Elwin,' fluisterde het spinnetje. 'Ze wonen veel dieper in het bos, en achter het bos.' Elwin hoorde in de verte het geluid van een uil, maar toch net even iets anders. 'Elwin dat is het geluid van een uxlon,' fluisterde het spinnetje.

Elwin kreeg even de rillingen. Als ze hem maar geen kwaad zouden doen. Maar het spinnetje zei dat Elwin niet bang voor hen hoefde te zijn. 'Ja, ja,' dacht Elwin, 'dat is makkelijk gezegd. Het zijn half tijgers, half uilen.' Maar Elwin had gelukkig al wel veel meegemaakt, dus misschien zou het wel meevallen. 'Oe oe oeoeoeoeoeoe Oeoeoeoe Oe Oeoeoeoe Oeoe,' hoorde hij weer. Nu leek het alsof het geluid dichterbij was gekomen.

En toen kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Ineens stond er een reusachtige uxlon voor hem. Elwin begon te beven en te trillen. Maar de uxlon fluisterde vriendelijk : 'Wees maar niet bang hoor, koning Elwin. Wij zijn jouw vrienden.' Het leek wel alsof duizenden zachte balletjes tegen elkaar botsten in allerlei klanken. Wat een prachtig geluid was het, toen de uxlon zo sprak. Al gauw voelde Elwin zich op z'n gemak, en de uxlon nam het spinnetje en Elwin op z'n rug, om naar het huisje van Rara Sur te vliegen. Toen ze daar aankwamen zag Elwin een man met een beetje lang haar staan. Hij had geen mutsje op en was iets groter dan drokelaren. Het was een beetje wilde man, maar toch erg rustig en stil. Hij bewoog zich traag heen en weer. Zijn huisje was een soort hut aan de rand van het Stille Bos in Trideria, en achter zijn hut hadden ze een enorm uitzicht over Trideria.

Rara Sur zei niet veel. Hij mompelde wat, en liet Elwin een schilderij zien van een oerdrokelaar. Wat was dat prachtig. De man had het onderlijf van een ezel, en het bovenlijf van een drokelaar met een beetje lang haar. De man op het schilderij was nog niet zo oud, en had een gitaar in zijn handen. Rondom hem waren felle kleuren van de regenboog geschilderd. 'Zij komen uit Adaka,' sprak de wilde man. Elwin keek verbaasd. 'Wat is dat, Adaka ?' vroeg Elwin. De wilde man keek hem aan en zei schor : 'Dat is een landstreek in Trideria. Daar wonen de meeste oerdrokelaars. Ze willen niet terug naar de Drokelaar. Ze willen liever ook geen oerdrokelaars genoemd worden, of ezeldrokelaars. Ze noemen zichzelf de Adaka's of Adakijnen.' Elwin keek weer verbaasd. Hij zou nu wel heel erg graag willen weten wat er precies was gebeurd. 'Mijnheer, wilde mijnheer Rara Sur,' stotterde Elwin een beetje. 'Kunt u mij alstublieft vertellen wat er in de grote oorlog gebeurd is ?' vroeg Elwin. 'Daar ben ik heel erg nieuwsgierig naar.' Maar toen draaide de wilde man zich om en liep weg. Elwin was een beetje bedroefd. De uxlon zei dat het verschrikkelijk was, en dat ze er eigenlijk niet over wilden praten. Elwin zou het zelf wel ontdekken. 'Kunt u mij naar die landstreek van de Adaka's of Adakijnen brengen, meneer de uxlon ?' Dat wilde de uxlon wel.

Het was een lange tijd vliegen omdat Adaka diep in Trideria lag. Maar na een tijdje begon Elwin overal rookwolken om zich heen te zien. Elwin moest even hoesten. Beneden begon het er allemaal erg zwart uit te zien. Het leek wel alsof de bomen hier verbrand waren. In de verte leek het alsof Elwin de Adaka's zag rennen. Ja, inderdaad, ze waren half ezel. 'Hallo,' begon Elwin te roepen. Elwin begon te zwaaien, en even stonden de Adaka's stil terwijl het leek alsof ze even naar Elwin keken, maar toen draaiden ze zich om en renden weg. Elwin werd erg verdrietig.

'Koning Elwin,' zei de uxlon zacht en vriendelijk, 'de Adaka's zijn erg bang voor drokelaren. Het herinnert hen aan vroeger. Ze hebben pijn en willen nu in de rust leven.' Dikke traantjes rolden over Elwin’s wangen. Wat zou hij die arme Adaka's graag willen helpen. Na een tijdje vliegen zagen ze ineens hoge vuurvlammen, en de uxlon moest erg hoog vliegen om niet geraakt te worden. Oh, wat een vuur was hier, en beneden was ook niets dan vuur. Elwin durfde bijna niet meer naar beneden te kijken. En zo moesten ze een hele lange tijd vliegen hoog boven de vuurvlammen. Na een tijdje konden ze landen. Elwin zag weer een Adaka lopen. 'Oe oeoeoe

Oeoeoeoeoe Oe Oe Oe Oeoeoeoe,' riep de uxlon, en de Adaka stond stil. Heel voorzichtig sloop de uxlon richting de Adaka, en Elwin had zich verstopt onder zijn veren. De Adaka sprak een hele vreemde taal. Misschien was dat wel de oertaal van de Drokelaar, maar ineens begon hij in de taal van Elwin te spreken, alhoewel hij wel nog steeds een vreemde uitspraak had. Elwin kon het toch verstaan. 'Hallo koning Elwin, kom maar tevoorschijn. De uxlon heeft mij al over jou verteld,' zei de Adaka. En Elwin toen kwam tevoorschijn om de Adaka te groeten. Maar veel konden ze niet tegen elkaar zeggen, want vanuit de lucht kwam er een enorme vuurspuwende zwarte arend op hen af. De Adaka schreeuwde iets in zijn eigen taal en rende weg. Toen begon de uxlon hele vreemde geluiden te maken en de arend vloog weer weg. Weer was het alsof Elwin allerlei balletjes tegen elkaar hoorde botsen, en het werd weer rustig. Elwin begreep dat de uxlons de Adaka's nog steeds beschermden. Maar waar kwam al dat vuur toch vandaan ? In de verte zag Elwin weer grote zwarte arenden opkomen, en de vlammen werden daar hoger en hoger. Maar gelukkig kwamen ze niet dichterbij. Daar waar Elwin nu was met de uxlon was nog wel een beetje rook, maar haast geen vuur, en de uxlon vertelde dat verderop alles kouder was. Ze vlogen door een poort met een oog. Die poort heette de Biezefic-poort.

De uxlon vertelde dat achter die poort de Adaka's veilig waren, en dat de meeste Adaka's daar woonden. Hun koning heette Biezefic, een wit klein mannetje met één heel groot oog waar allerlei balletjes in zitten. Op zijn hoofdje heeft hij drie uitsteeksels. En inderdaad, achter de poort was het kouder, maar ook aangenaam warm. Elwin voelde zich er erg fijn bij, maar overal begonnen Adaka's weg te rennen. Ze waren erg bang voor Elwin. De uxlon vloog door een aantal dorpjes heen, en overal gebeurde hetzelfde. Overal verstopten ze zich, renden ze in hun huisjes of kropen ineen van angst. Elwin vond dat wel erg zielig voor de Adaka's. De uxlon zei dat Elwin beter niet met ze kon praten. Ze zouden eerst naar koning Biezefic moeten. De koning van de Adaka's zou Elwin wel verder helpen. Ze kwamen dichtbij een enorm gebouw met schuine muren. Het leek wel haast op een enorme piramide. Ze vlogen een enorme trap op en aan weerszijden stonden uxlons die hen vriendelijk aankeken. Aan het einde van die trap was er een enorme poort waardoor ze in een enorme hal kwamen. Het was hier wat donkerder. Ze waren nu al heel hoog in die vreemde piramide. Hoog boven op een troontje zat Biezefic. Snel sprong Biezefic van zijn troontje af en rende naar Elwin en de uxlon toe. Het mannetje begon te lachen. 'Dag, koning Elwin, wat fijn dat je er bent. Sinds de grote oorlog wonen de Adaka's hier en niet meer in de Drokelaar. Het waren de grote zwarte vuurspuwende arenden die de Drokelaar in tweeen scheurden. De meeste Adaka's die overbleven gingen hier wonen om het ras in stand te houden, maar een paar werden door het vuur naar de andere kant verdreven, wat nu nog steeds de Drokelaar wordt genoemd. Maar omdat ze het contact met de andere Adaka's en de uxlons hadden verloren, gingen ze steeds meer op mensen lijken, en raakten ze het ezelsleven steeds meer en meer kwijt. Nu lijken ze niet meer zoveel op de Adaka's, en leven ze zo anders. Daarom zijn de Adaka's zo bang voor drokelaren. Vroeger was Adaka een groot deel van de Drokelaar, maar door de grote oorlog tegen de zwarte arenden is het weggescheurd.' Elwin luisterde heel aandachtig naar het mannetje en keek naar zichzelf. Nee, hij leek niet echt op een ezeltje. De Adaka's waren veel hariger dan de drokelaren en hadden vaak veel donkerder haar. Aan de ene kant waren de Adaka's veel wilder en woester dan de drokelaren, maar ze waren ook aan de andere kant veel stiller, wat teruggetrokken en wat rustiger. Het werd Elwin duidelijk dat de Adaka's altijd heel dicht bij de uxlons waren gebleven. Ook werd het Elwin duidelijk dat die grote zwarte vuurspuwende arenden boze tovenaars waren. Biezefic vertelde dat ze vroeger aan het hof van de koning van de Drokelaar werkten als paleistovenaars, maar op een dag ...

Hoofdstuk 6. Wat Biezefic Vertelde

Heel lang geleden, toen de Drokelaar nog een andere koning had, leefden er tovenaars in het paleis die de koning hielpen. Op een boze dag verzonnen de tovenaars een plan tegen de koning, om hem in een kikker te veranderen, zodat zij de baas zouden worden over de Drokelaar. Er was één trouwe tovenaar die dat niet wilde doen, en hij wilde de koning waarschuwen, maar voordat hij dat kon doen veranderden de boze tovenaars hem in een potlood. Toen ze de koning in een kikker hadden veranderd vertelden ze de drokelaren met een bedroefd gezicht dat hun koning was verdwenen. Sindsdien zouden zij als tovenaars het land regeren. Maar oh, dat ging helemaal niet goed. Ze lieten de drokelaren veel te nare karweitjes doen, maakten de drokelaarscholen veel te moeilijk en zorgden voor nog veel meer vervelende dingen. Al snel werden de drokelaren erg boos en wilden een nieuwe koning. En toen veranderden die boze tovenaars zichzelf in grote zwarte arenden die vuur konden spuwen, en zo begon de oorlog.

Oh, wat vond Elwin dat verschrikkelijk. Elwin vond het ook zo zielig voor die arme koning en de trouwe tovenaar. Biezefic vertelde dat die koning nog steeds een kikker was en zijn goede tovenaar nog steeds een potlood. 'Oh, koning Biezefic,' zei Elwin verdrietig, 'ik zou die arme koning zo graag willen helpen, en ook die goede tovenaar.'

'Dat kun je, koning Elwin,' zei Biezefic, 'de betovering wordt verbroken als de zwarte arenden verslagen zijn en als de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen.'

Biezefic leidde Elwin en de uxlon door een deur achter zijn troon, en ze kwamen in een soort paleistuin terecht met een enorme vijver. In het midden van de vijver zat er een grote kikker op een blad. 'Kwaak,' zei de kikker. Dat was koning Konohert, de betoverde koning van de oude Drokelaar. Aan de muur hing een heel lang gouden potlood, en dat was de betoverde tovenaar van de koning. Deze tovenaar heette Muzenstein. Biezefic zei dat wanneer de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen, dan wordt de Drokelaar een deel van Adaka, en dan wordt koning Konohert de keizer van dat nieuwe rijk. Dat leek Elwin wel spannend, dat de Drokelaar tot een keizerrijk zou behoren. Een keizerrijk heeft een paar landen met een paar koningen, en een keizer die alles bestuurt. Dat leek Elwin wel wat. Dat zou ook een goede hulp voor de koning van de Drokelaar zijn. Biezefic glimlachte. Maar eerst zouden ze de boze zwarte toverarenden moeten verslaan. Biezefic zei dat ze in kastelen woonden op de zwarte bergen. Die zwarte bergen stonden aan de rand van het land Trideria.

Elwin wist niet zo goed wat hij nu moest doen. De zwarte bergen waren erg gevaarlijk. De uxlon wilde Elwin er wel naar toebrengen. Elwin werd er een beetje bang van. Wat kon hij nou in zijn eentje tegen die nare tovenaars doen. Er rolden traantjes over Elwin’s wangetjes. Plotseling hoorde hij een stemmetje wat hij wel herkende. Het was Elsefic die in zijn mutsje woonde, het mannetje wat hem onzichtbaar kon maken. 'Ben je mij vergeten, Elwin ?' vroeg het mannetje. Elwin was blij weer wat vertrouwds te horen in zo'n ver land. Elsefic zou Elwin en de uxlon onzichtbaar maken, en zo zouden ze naar de zwarte bergen vliegen. Al snel waren ze onzichtbaar en snel vloog de uxlon met Elwin op zijn rug naar de zwarte bergen. Toen Elwin afstapte vloog de uxlon weer weg, en Elwin stapte moedig omhoog naar het eerste kasteel. Gelukkig was hij niet alleen, want Elsefic was bij hem, en hij was goed onzichtbaar. Elsefic begon tegen Elwin te fluisteren dat hij nog wel wat geheimpjes voor Elwin had. Elwin voelde ineens zoveel toverstroompjes door z'n buikje stromen. Gelukkig maar dat hij zo'n goed tovervriendje had, want wat moest hij alleen tegen zulke gevaarlijke tovenaars beginnen. Het was hier wel een beetje donker in het kasteel, maar Elwin kon het gelukkig allemaal nog goed zien. Het was hier een beetje koud, maar Elwin had nog steeds zijn doorkijklenzen in waardoor hij door dingetjes heen kon kijken, en dat maakte hem een beetje warm van binnen. In een keuken in de verte op een hogere verdieping stond een zwarte arend in de keuken. Nou ja, helemaal arend was hij niet. Het leek wel op een drokelaar met arendsveren. Hij stond in een ketel te roeren en zei : 'Keteltje, keteltje,' en toen kwamen er allemaal toverspreuken die Elwin niet kon horen. Elsefic fluisterde tegen Elwin dat het een verdwijnketel was. Als ze daarin sprongen dan verdwenen ze om ergens anders weer te verschijnen. Het was groen spul wat ze ook vaak in spuitbusjes bij zich hadden om zich te laten verdwijnen. Elsefic zei dat de oppertovenaar een toverkruikje met dat spul had wat nooit opraakte, maar die oppertovenaar woonde erg

hoog boven de zwarte bergen, in een luchtkasteel. Als Elwin dat toverkruikje zou vinden, dan kon hij de boze tovenaren voor altijd laten verdwijnen, en dan konden de Drokelaar en Adaka weer bij elkaar horen, en zou de betovering verbroken zijn. Wat zag Elwin uit naar dat moment.

Het was een lange reis door vele kastelen en gangen. Elwin moest helemaal naar de toppen van de bergen toe, waar de tovenaars allemaal bruggen hadden gebouwd. Op één van die bruggen was een trap gebouwd die naar het luchtkasteel leidde, maar oh, wat zaten er veel gaten in die trap, en Elwin moest oppassen dat hij er niet inviel. Hoe hoger ze kwamen hoe groter de gaten werden, en zulke grote sprongen kon Elwin nooit maken. Elwin begon te roepen naar de uxlons, en na een tijdje zag Elwin dat er in de verte eentje aan kwam vliegen. Elwin ging op zijn rug zitten, en Elsefic maakte de uxlon evenals Elwin onzichtbaar. Midden in de lucht hield de trap ineens op en de uxlon moest nog een hele tijd doorvliegen totdat ze in het luchtkasteel waren. Er rolden ballen van vuur hier, gouden ballen, die wel leken op kleine zonnen. Elwin moest goed oppassen dat hij niet geraakt werd. In een kamertje op een hogere verdieping zat de oppertovenaar te lezen. Hij had een grote arendskop en veel veren in allerlei kleuren. Verder was hij zwart. Met de doorkijklenzen kon Elwin goed zien dat het om de afgescheurde bladzijden van het boek der geheimen was. Om zijn nek droeg de arend het toververdwijnkruikje. Het was een paars kruikje. Heel voorzichtig sloop Elwin naar boven. Hij hoorde dat er allerlei hoge fluitjes uit het kruikje kwamen, en ook hoorde hij het borrelen. Het was echt toversap. De tovenaar kon het spuiten, maar ook drinken. Daar nam de tovenaar een slokje, en foetsjjj, weg was hij. Hij had gelukkig de afgescheurde bladeren laten liggen, en voorzichtig sloop Elwin naar het tafeltje. Hij wist dat als hij de bladeren zou pakken, dan zou de tovenaar weten dat hij er was, als die weer terug zou komen, dus Elwin begon maar gewoon te lezen op de bovenste bladzijde. Het ging toevallig over het toverkruikje. Elwin hoorde bruisende stemmetjes om zich heen. Er stond dat het toverkruikje Pepuata heette. Elwin begon te roepen : 'Pepuata, Pepuata,' en plotseling stond het kruikje voor hem. De stemmetjes kwamen uit het kruikje. Elwin pakte de bladeren, deed het kruikje om z'n nek en nam een slokje. Foetsjjj, weg was Elwin, en floep, daar stond Elwin ineens weer in het eerste kasteel. Nu kon hij de boze tovenaars voor altijd laten verdwijnen. Elwin las verder op de bladeren, en zag de toverspreuken staan waarmee je iets voor altijd kon laten verdwijnen als je met het toverkruikje iets bespoot. Er stond bij dat het alleen maar werkte op boze tovenaars en andere boze toverdingen. Vandaar dat de boze tovenaar die bladen uit het boek der geheimen had weggescheurd. Elwin wist nu wat hem te doen stond. Eerst moest hij de naam van het kruikje noemen, en daarna de toverspreuken, terwijl hij op een boze tovenaar zou moeten spuiten. Elwin was nog steeds onzichtbaar, zodat geen enkele tovenaar hem kon zien. Hij liep op de eerste boze tovenaar af, die nog steeds in de keuken op een

hogere verdieping stond, pakte het kruikje en begon te spuiten. 'Pepuata Truzandent Parfuneta Tuchelette Puchelette, boze tovenaar, verdwijn voor altijd.' En floep, de eerste tovenaar was verdwenen om nooit meer terug te komen. Elwin dronk weer een slokje van het toversap en kwam in het tweede kasteel om hetzelfde te doen. Eerst moest hij de tovenaar van het kasteel vinden, en dan spuiten tijdens het opzeggen van de toverspreuk, en floep, weg was de boze tovenaar dan. Dat ging erg gemakkelijk, en Elwin begon er erge lol in te krijgen.

Toen Elwin weer in het luchtkasteel was zag hij de oppertovenaar rondlopen. 'Oh, waar in drokelaarsnaam heb ik toch mijn toverkruik gelaten. Nu moet ik rondlopen in plaats van verdwijnen en verschijnen.' En Elwin liep rechtstreeks op de tovenaar af en zei : 'Wacht maar boze tovenaar, ik zal er voor zorgen dat je voor altijd zal verdwijnen, om niet meer te kunnen verschijnen.' En Elwin spoot met het kruikje en sprak luid de toverspreuk uit. Maar ... er gebeurde niks. Elwin schrok verschrikkelijk. Dit had hij niet verwacht. De tovenaar begon hard te lachen. 'Sommige spreuken werken nu eenmaal niet op oppertovenaars. Ha ha ha, waar ben je, naar kereltje, want als ik jou in mijn vingers krijg, dan ... dan ...' En Elwin dook weg. Snel nam hij een slokje van het kruikje en verdween. De boze tovenaar was woedend, en een enorme schaduw rees boven de zwarte bergen uit. Elwin was weer tevoorschijn gekomen voor de zwarte bergen, en zag een reusachtige zwarte arend verschijnen in de wolken. De grond trilde en beefde. 'Oh, jij drokelaarman,' bulderde het in de verte. 'Jij hebt de krachten van de boze tovenaars uitgedaagd.' Twee reusachtige ogen verschenen in de lucht vol met scherpe balletjes die pijlsnel ronddraaiden en brandden van vlammen. Vuurvlammen vlogen uit de spuwende ogen en kwamen vlakbij Elwin terecht. Het leek wel alsof die ogen Elwin recht aankeken. 'Voor mij ben je niet meer onzichtbaar, drokelaarman, ik zie zelfs het onzichtbare. Daar schrok Elwin hevig van. Snel begon Elwin verder te lezen, en keek op de volgende bladzijde. 'Ah, dit hoofdstuk gaat over de oppertovenaar,' zei Elwin tegen zichzelf. Maar de grond spleet onder Elwin’s voetjes, en Elwin viel diep naar beneden. Snel nam Elwin weer een slokje van het toverkruikje en ineens verscheen Elwin in de lucht, recht tegenover de arend. Elwin begon snel verder te lezen. Er stond iets over een uilenzwaard, met weer wat toverspreuken. Snel begon Elwin de toverspreuken luid op te zeggen, en het kruikje begon in een schacht te veranderen waarin het uilenzwaard zat. Elwin trok het zwaard eruit, richtte het op de arend en begon de laatste toverspreuken uit te spreken. Wat waren dat een boel toverspreuken zeg. Wel bladzijden vol. En ineens kwam er sap uit het uilenzwaard en omhulde de arend. Elwin hoorde een enorm gebrul en gegil, maar Elwin las verder en sprak de toverspreuken luid uit. Donder en bliksem verscheen en langzaam begon de arend knetterend in het niets te verdwijnen. Maar och, wat schrok die Elwin ineens. Van de laatste bladzijde was er een kantje afgescheurd, en daar hielden de spreuken op. Alleen het hoofd van de arend was nog over en dat viel met

een reusachtige vaart naar beneden vlak voor de zwarte bergen. En oh, de grond scheurde weer en de arendskop verdween diep in de grond, terwijl de kop bulderde van het lachen. Pijlsnel begon daar een enorme boom te groeien, waaraan brullend lachende vruchten verschenen. Ze spoten met vuur, en Elwin moest snel weer van het sap drinken, om niet geraakt te worden. 'Pepuata,' riep Elwin, en het uilenzwaard veranderde weer in het toverkruikje. Snel nam Elwin een slokje en met een bons verscheen Elwin voor de troon van Biezefic. Biezefic sprong snel op en begon te lachen.

'Fijn, Elwin,' zei Biezefic, 'je bent al een eind op weg.' Maar Elwin was buiten adem en zei : 'Nee, nee, alleen de kop van de arend was nog over en die groeit nu als een brullende boom voor de zwarte bergen. Wat moeten we doen.'

'Zocht je dit misschien ?' zei Biezefic, en liet Elwin het laatste stukje van het boek zien, met de laatste toverspreuk. Snel sprak Elwin de laatste toverspreuk uit, en de lucht kwam vol te hangen met ballen die tegen elkaar begonnen te botsen. De boom begon alsmaar kleiner en kleiner te worden, totdat hij in het niets verdween. Op de plaats waar altijd zoveel vuur was begon het vuur te verdwijnen, en het stille bos, wat zo'n gevaarlijk toverbos was begon veel kleiner te worden. 'de Drokelaar en Adaka worden weer tezamen gevoegd,' riep Biezefic blij. Snel rende hij samen met Elwin naar de paleisvijver achter zijn troon. Daar kwam de koning aanzwemmen. Hij was geen kikker meer, en snel klom hij op het droge. Ook de goede tovenaar van de koning was geen potlood meer, en kwam van de muur afstappen. Ze vielen elkaar om de nek. 'Eindelijk,' riep koning Konohert, 'hier hebben we zolang op gewacht. Geweldig gedaan, jongen,' zei de koning tegen Elwin. Biezefic liep op koning Konohert af en gaf hem de keizerskroon. Hiermee zou hij het nieuwe keizerrijk van Adaka besturen. 'Het feest kan beginnen,' riep de koning.

Elwin nam snel een slokje uit het kruikje. Zo was het wel weer genoeg geweest. Elwin wilde nu zo snel mogelijk naar huis. En floep, daar stond Elwin voor Sandra in de koninklijke slaapkamer. Gapend zei Sandra : 'Ha, Elwin, waar ben je zo lang geweest. Elwin glimlachte en zei : 'Sandra, dat zal ik je morgen allemaal vertellen, maar eerst ga ik lekker slapen in mijn bedje.' En plof, daar sprong Elwin op zijn bedje.

Hoofdstuk 7. Het Telefoonschip

Elwin was erg blij met het toververdwijnkruikje Pepuata. Hij had er een nieuw vriendje bij. En door slokjes te nemen kon hij snel overal verschijnen waar hij maar wilde. Dat hielp hem goed als koning van de Drokelaar. Ook kon hij dingen snel verplaatsen door er even op te spuiten. Elwin begon een echte toverkoning te worden, met spulletjes die alleen echte tovenaars hadden. Sandra was zo trots op hem. Zo kon hij het land goed regeren. Elwin liet alles opschrijven wat hij had meegemaakt, zodat wanneer de koning terug zou komen van zijn reis, hij alles zou kunnen lezen wat er gebeurd was. Nu Elwin de uxlons en de Adaka's van dichtbij had meegemaakt, kon Elwin goed aan Kabouter Steenhouwer duidelijk maken hoe de beelden gemaakt moesten worden.

Elwin studeerde vaak in het boek der geheimen. Nu hij het kruikje had kon hij de vele toverspreuken van het boek gebruiken. Er waren spreuken bij waarmee hij zelfs grote

gebieden kon laten verdwijnen. Elwin begon al die spreuken goed uit zijn hoofd te leren, want ze zouden nog eens van pas kunnen komen. Ondertussen werd er heel wat heen en weer gereisd tussen de Drokelaar en Adaka. De hekken waren nu weg, en ook het vuur. Langzaam moesten beide landen weer aan elkaar wennen. Sommige Adaka's gingen in de Drokelaar wonen, en sommige drokelaren gingen naar Adaka verhuizen. Het gevaar was nu voorbij. Trideria was nu niet meer zo groot en woest, en ook de zwarte bergen waren veel kleiner geworden. Enkele kastelen waren verdwenen, en in de overgebleven kastelen gingen vaak drokelaarprofessoren wonen. Ook werden de kastelen vaak gebruikt voor goede doelen. Er werden ziekenhuizen van gemaakt, bejaardenhuizen of huizen voor mongooltjes. Elwin was erg tevreden. En nu hadden ze dan eindelijk een keizer : keizer Konohert.

Vanaf toen kwamen er wel eens zwermen uxlons over het paleis vliegen, en al snel waren de drokelaren aan deze dieren gewend.

Nu waren er in de Drokelaar een paar telefoonschepen. Dat waren een soort vliegende bussen, een soort vliegtuigen, die alle drokelaren in één keer konden opbellen voor bijvoorbeeld belangrijk nieuws, voor prachtige muziek, verhalen of sprookjes. Voor de drokelaren was het een soort luistertelefoon. Ze konden dan niks terugzeggen, alleen luisteren. Ieder onderwerp van zo'n telefoonschip had een eigen zoemend geluid of lampje wat op elke telefoon in de Drokelaar zat. De drokelaren konden zo zelf beslissen of ze de hoorn oppakten of niet. De ene drokelaar hield meer van telefoonconcerten, terwijl de andere drokelaar dagelijks het drokelaarnieuws wilde horen. Natuurlijk hielden de drokelaarkinderen veelal van sprookjes en spannende verhalen, maar ook Elwin en Sandra luisterden vaak naar de sprookjes en andere avonturen.

Nu zou Elwin dan in zo'n telefoonschip stappen om de terugkomst van de koning aan te kondigen, en om nog even wat te vertellen wat hij allemaal had meegemaakt. Dat vond Elwin wel erg spannend, want hij had nog nooit in zo'n telefoonschip gezeten. De koning zou snel terugkomen, en dan was Elwin’s tijd als koning voorbij. Toen Elwin in het telefoonschip zat en begon te vertellen, zag hij in de verte de koets van de koning al aankomen. 'De koning komt terug, de koning komt terug,' riep hij. Snel maakte hij het verhaal af, en het telefoonschip moest weer landen om Elwin naar het paleis terug te brengen. Wat was Elwin blij om de koning weer te zien. Ze vlogen elkaar in de armen en de koning gaf Elwin een aai op z'n bol. 'Bedankt, lieve, lieve Elwin, dat jij dit voor mij hebt willen doen,' zei de koning. Ook de koningin was erg blij, en daar kwam Sandra aan rennen. 'Sandra, de koning is er weer,' zei Elwin. Sandra had samen met de koks een bessentaart gemaakt met allerlei vreemde vruchten erbij. Vruchten uit Adaka. Samen liepen ze naar de koninklijke keuken. Ze

hadden elkaar veel te vertellen. Toen het avond begon te worden, zou de koets Elwin en Sandra met hun spulletjes weer naar huis brengen. En zo kwam er een einde aan die spannende maar prachtige tijd. Maar er zouden gelukkig nog vele prachtige tijden komen. Elwin gaf de kroon weer terug aan de koning, en ook Sandra deed haar kroontje af. Eigenlijk waren ze toch wel blij dat alles nu voorbij was, want koning en koningin zijn is best wel zwaar werk. Oh, wat verlangden ze weer terug naar hun rustige dorpje en hun rustige huisje.

Toen ze thuis kwamen stond er een nieuwe piano naast de gewone piano. Het was

een kado van de koning, een fluisterpiano. Dat was een piano waar hele zachte fluisterende zoempjes uit kwamen. Daar waren Elwin en Sandra maar wat blij mee. Ook de bellenpiano stond weer terug in het huisje. Elwin ging eens achter de fluisterpiano zitten. Het leek net alsof er allerlei zachte telefoonzoemers ringelden. Het leken wel de zoemers van het telefoonschip, maar nu kon Elwin er zelfs muziek mee maken. De koning had er bij gezegd dat Elwin deuntjes mocht maken voor het telefoonschip, en dat hij zo goed kon oefenen. Elk programma kreeg zo zijn eigen telefoondeuntje. Zo konden de drokelaren alles nog beter herkennen. Wat had de koning soms prachtige opdrachten voor Elwin.

De volgende dag was Elwin vroeg op. Wat was het toch fijn om weer gewoon in zijn eigen huisje te zijn en in zijn eigen bedje te slapen. Elwin begon in de drokelaarskrant te lezen. 'Sandra, kom eens,' riep Elwin. 'Ik sta in de krant.' En er stond ook in dat de koning weer was teruggekomen. Maar Sandra sliep nog. Elwin begon een tijdje naar buiten te turen. Dat had hij zolang niet meer gedaan. De straat was nog steeds erg rustig, als altijd. Elwin besloot om een tijdje achter de fluisterpiano te zitten, en begon te spelen. Er zat ook een knopje op wat Elwin nog niet kende. Toen hij daar op drukte kwamen er allerlei zachte lichtjes in de kamer, in allerlei kleuren. Elke toets had zijn eigen lampje. Het leek wel een beetje op het telefoonschip. Wat was dat prachtig, en daarom werd het soms ook wel een lamppiano genoemd.

Op een dag kwam er een lange drokelaarmijnheer langs met een lange paarse jas. Het was een mijnheer van het telefoonschip, en die vroeg of Elwin en Sandra misschien elke week een paar uurtjes verhaaltjes wilden vertellen in het telefoonschip. Elwin begon te glunderen. Dat wilde Elwin maar wel. En daar kwam ook Sandra aanlopen. Sandra vond het ook een goed plan. Elwin en Sandra hadden natuurlijk veel te vertellen, en wat zouden de drokelaren dat fijn vinden. Daarnaast konden ze verhalen vertellen wanneer ze dat maar wilden, want het telefoonschip vloog bijna elke dag over de Drokelaar. De mijnheer woonde in Paarsgouddorp, en vroeg aan Elwin of hij eens bij hem thee wilde drinken. Dat wilde Elwin wel, en de volgende dag ging hij naar die mijnheer toe. Bijzonder was dat wel, want in Paarsgouddorp was er een standbeeld van Sneeuwwitje. Maar .. maar .. wat was dat ? Het leek wel alsof er tranen uit het beeld kwamen. Elwin liep op het beeld af, en ja hoor, uit de ogen van het beeld rolden dikke tranen. Wat zou er aan de hand zijn ?

Elwin klopte aan bij de burgemeester van Paarsgouddorp. 'Burgemeester, kunt u mij vertellen waar dat beeld van Sneeuwwitje vandaan komt ?' vroeg Elwin. 'Ja, Elwin,' zei de burgemeester, 'dat kan ik zeker. Eén van onze zeedrokelaars heeft ooit dat beeld op de bodem van de zee gevonden tijdens een duiktocht naar een gezonken schip. Er bleek daar nog een gezonken schip van heel vroeger te liggen. Alle andere spullen zijn overgebracht naar het museum.' Toen zat er voor Elwin maar één ding op. Hij zou naar het museum van Paarsgouddorp gaan. Het was er gelukkig niet zo druk, dus Elwin kon op z'n gemak alles bekijken. Hier stonden de beelden van de zeven dwergen, de prins, en nog wat andere spullen van dat schip. Een paar schilderijen, wat gouden klokken, gouden serviezen, en ook een paar hele dikke en grote boeken. Alles was achter glas. En oh, wat zou Elwin graag in die boeken willen lezen. Elwin liep naar de bewaker van het museum toe, een lange drokelaar met een grote neus, en vroeg of hij eens in die boeken mocht lezen. Maar de drokelaar schudde met zijn hoofd. 'Nee, dat kan niet, dat is absoluut verboden. Die boeken zijn oud en zeer kostbaar. Nee hoor, dat gaat niet door.' Maar Elwin werd een beetje boos.

Hij moest weten wat er met het beeld van Sneeuwwitje aan de hand was. Elwin stampte met zijn voetjes op de grond, en riep : 'Meneer de bewaker, ik ben Elwin de detective van de koning, en ik heb recht te weten wat er in dat boek staat. Ik moet namelijk een raadsel oplossen. Nou, toen wilde de bewaker van het museum Elwin die boeken wel laten lezen.

Elwin ging een eindje verderop zitten en begon te lezen. Het was een heel oud boek, en Elwin kon het niet goed lezen. De bladeren waren bijna kapot en de inkt was er bijna af. Het leek wel op een moeilijke puzzel. Na een lange tijd gaf Elwin de boeken

terug. Hier had hij niet veel aan. Wel was hij erachter gekomen dat het dagboeken van iemand waren. Er stonden telkens datums bij. Op de zijkant van het boek stond een A, een Griekse letter en een H. Die Griekse letter was de laatste letter van het Griekse alfabet, de omega. Dus dan stond er eigenlijk AOH. En dat was een hele oude winkel van de Drokelaar. Misschien was degene die dat boek had geschreven wel de eigenaar van die oude winkel. De winkel bestond niet meer, maar Elwin zou eens vragen of de oude eigenaar nog ergens in de Drokelaar woonde. Misschien dat de museumbewaker dat wel zou weten. Maar dat wist de bewaker niet. Elwin zou nog eens naar de burgemeester gaan om het hem te vragen. Maar ook de burgemeester wist het niet. Toen Elwin eindelijk bij de mijnheer van het telefoonschip aankwam om thee te drinken, bleek het dat deze mijnheer hier veel meer van afwist. Die mijnheer had vroeger zelfs in die winkel gewerkt.

'Wil je het verhaal horen, Elwin ?' vroeg de drokelaarmijnheer. 'Het is wel een erg eng en spannend verhaal.' Maar Elwin moest en zou het verhaal horen. Het ging hem immers om het beeld van Sneeuwwitje met de tranen. En toen begon de drokelaarmijnheer te vertellen.

Lang geleden woonde Sneeuwwitje met de prins en de zeven dwergen in een kasteel in Trideria. Het was een heel groot kasteel. De boze stiefmoeder van Sneeuwwitje had ook nog een zus, en daar draait het om in dit verhaal. Het was Sneeuwwitjes boze stieftante. Op een boze dag maakte deze boze stieftante vergiftigde sinaasappels in een toverketel. Iedereen die hiervan zou eten zou voorgoed verstenen. De stieftante verkleedde zich als een oud arm vrouwtje en ging met een mandje vol van die giftige sinaasappels naar het kasteel. Sneeuwwitje wilde ze wel kopen van die arme vrouw en kocht alles wat in het mandje zat. Sneeuwwitje gaf haar ook zoveel geld dat ze nooit meer zou hoeven te werken. Toen Sneeuwwitje 's avonds met de prins en de dwergen aan tafel zat begonnen ze van de sinaasappelpastei te eten die Sneeuwwitje ervan gemaakt had. En toen versteenden ze allemaal ogenblikkelijk.

Elwin schrok daar wel van. Dus dat beeld was Sneeuwwitje zelf. Elwin kreeg er tranen van in z'n ogen. Die lieve Sneeuwwitje. Ze was zo goed voor iedereen, en nu kreeg ze dit. Elwin werd erg boos op die valse stieftante. Wat een akelige heks was dat, zeg.

Toen ging de drokelaarmijnheer verder met vertellen.

De stieftante rende toen naar het kasteel en vond de versteende gedaantes. Ze had een koets meegenomen waar ze de beelden inbracht, en vertrok. De beelden waren van toversteen, en ieder die zo'n beeld zou hebben zou heel rijk worden. Ook was het zo dat overal in de buurt van die beelden herterozen zouden bloeien, dat waren kleine witte bloemetjes met tuitjes, die zo betoverd waren dat er telkens kinderen

verdwenen. Het waren heksenbloemen. Al die kinderen kwamen dan bij die boze stieftante terecht, heel hoog in de lucht waar ze haar mistkasteel had. Daar moesten ze heel hard werken voor die boze heks.

De boze stieftante wilde de beelden verkopen aan drokelaren in dorpen waar veel kinderen waren. Weer verkleedde ze zichzelf als oude arme koopvrouw en vertrok naar Paarsgouddorp. Daar waren wel winkeliers die die beelden willen hebben in hun winkels om daardoor schatrijk te worden. Ook de winkelier van de AOH kocht zo'n beeld. Overal in het dorp begonnen de herterozen te groeien, en helaas begonnen er

vanaf dat moment vaak kinderen op een vreemde manier te verdwijnen. Oh, wat waren de drokelaren hier verdrietig om, en ze wisten niet waardoor dat kwam, want dat had de stieftante hen natuurlijk niet verteld. De winkeliers die de beelden hadden werden schatrijk, en op een dag kreeg de winkelier van de AOH een boos plan. Hij zou alle andere beelden stelen en vertrekken naar een ver land om daar nog rijker te worden dan hij al was. Hij wilde de allerrijkste drokelaar worden die er bestond. En zo gebeurde het. In een nacht stal hij de beelden en vertrok met zijn schip over de zee. Maar er kwam een verschrikkelijke storm en het schip verging. Pas veel later werden de beelden teruggevonden, en naar het museum gebracht, terwijl het beeld van Sneeuwwitje als standbeeld in het dorpje mocht staan. De herterozen begonnen meer te groeien dan ooit tevoren, en ook raakten er steeds meer kinderen vermist. Het is wel een rijk dorp, maar velen zijn bedroefd over de kinderen die nooit meer werden teruggevonden.

'Maar,' vroeg Elwin, 'is er dan geen manier om de betovering te verbreken ? En kunnen we die kinderen niet bevrijden uit dat mistkasteel van die boze stieftante ? En waar is die boze winkelier nu ? Is hij verdronken, of woont hij weer in de Drokelaar ?' Buiten was het al donker geworden, en het was een beetje aan het omweren. Plotseling was er een knal van donder in de lucht, en bliksemde het zo erg, dat Elwin er de rillingen van kreeg. 'Ik ben de boze winkelier,' zei de drokelaarmijnheer ineens, terwijl hij een pistool op Elwin gericht hield. Oh, wat schrok Elwin daarvan. Zijn hartje begon te beven en te kloppen in zijn keel. 'Ik ben de man van Sneeuwwitjes boze stieftante, haar stiefoom, en ik zal ervoor zorgen dat je dit huis nooit meer uitkomt. Paarsgouddorp is van ons.' En de boze stiefoom begon hard te lachen en schoot, terwijl Elwin net op tijd kon wegduiken. Snel rende Elwin weg de gang in naar de deur, maar die zat op slot. Voetstappen kwamen dichterbij. 'Ik weet wel dat je hier bent, Elwin, je laatste uurtje is geslagen,' riep de boze stiefoom. Boven hoorde hij ineens gelach. Het was het gelach van de boze stieftante. 'Elwin,' riep ze. 'Het is afgelopen met je. Sneeuwwitje is van ons.' En voetstappen kwamen van de trap af naar beneden. Wat moest Elwin nu doen ? Elwin trilde en beefde. Op een kastje stond een lampje, en die wierp Elwin snel naar de boze winkelier. Snel rende Elwin de trap op en gaf de boze stieftante een duw. 'Je kunt niet ontsnappen, Elwin,' schaterde ze. 'Je zit in de val, jij kleine rat.' En weer werd er geschoten. Die arme Elwin kon bijna niet meer lopen van de schrik. Maar hij moest lopen voor zijn leven. Waar was hij nu weer in terecht gekomen ? En zou Sandra nog wel veilig zijn ? Ineens kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Sandra wist nog niet dat de drokelaarmijnheer van het telefoonschip zo gevaarlijk is. Snel rende Elwin naar het zolder. Misschien zou hij daar door een raam kunnen klimmen.

En ja, gelukkig, het raam stond al open, en het dak was gelukkig schuin. Elwin kon

vanuit het dak in een boom komen en klom naar beneden. Oh wat rende die Elwin. Hij rende nog harder dan hij ooit gerend had. Hij moest zo snel mogelijk Sandra waarschuwen. Snel rende hij naar een telefoonhokje en probeerde Sandra te bellen. Maar er was niemand thuis. Oh, wat moest hij nu doen. Na een tijdje was Elwin thuis, maar er was geen Sandra. Elwin belde snel de drokelaarpolitie. Ze zouden overal zoeken, en Elwin moest maar rustig gaan slapen. Maar Elwin kon niet slapen. Hij woelde door z'n bedje. Het zweet rolde van z'n voorhoofdje en zijn kussen was nat van de traantjes. Waar is die arme Sandra toch gebleven. Zouden ze haar

meegenomen hebben naar het mistkasteel ?

De volgende dag belde Elwin naar de drokelaren van het telefoonschip. Hij vertelde hen het hele verhaal, en daar schrokken ze erg van. Ze zouden met het telefoonschip op zoek gaan naar het mistkasteel. Elwin wilde ook mee. Na een tijdje waren ze met het telefoonschip opgestegen. Ze zouden voorlopig geen programma's uitzenden. Nu waren ze bezig met een ernstige zoektocht. Oh, wat miste Elwin zijn Sandra. In het telefoonschip was ook een klein bibliotheekje met boeken. Elwin begon rond te zoeken of er misschien nog boeken waren over dat geheimzinnige mistkasteel. Maar Elwin kon niks vinden.

Na een tijdje riep de piloot dat hij iets had gevonden wat leek op een mistkasteel. Het was een soort kasteel in de wolken. Buiten stonden er allemaal kinderen die moesten poetsen. Het telefoonschip kwam dichterbij. De kinderen keken op en renden naar binnen. Toen landde het schip vlak voor het kasteel op een pleintje. Elwin en nog een paar anderen sprongen eruit en renden naar binnen. Dit moest het zijn. Binnen zagen ze weer heel veel kinderen die boenden en poetsten. De kinderen waren erg bang voor Elwin en de andere drokelaren, en Elwin vroeg zich af wat er met die kinderen gebeurd was. In de verte hoorde Elwin kindergezang, en ze besloten op het geluid af te lopen. Toen kwamen ze in een zaal waar allerlei kooien stonden met kinderen erin die moesten zingen en dansen. Ze zagen de heks in het midden van de zaal zitten. Ze riep : 'Zing voor mij, jullie domme kinderen. Nooit zullen jullie terugkeren naar de Drokelaar. Jullie zijn nu hier. Dans voor mij, dans, dans.' En toen begon de heks te schaterlachen. 'Iedereen die probeert te ontsnappen, of niet doet wat ik zeg, die versteen ik voorgoed. Ha ha ha ha ha.' En toen kwamen er ineens een heleboel kinderen binnenlopen die beelden naar voren duwden. Ha ha ha, deze beelden zal ik weer verkopen aan winkeliers, zodat ze er schatrijk van worden en ik weer meer kinderen binnenkrijg, ha ha ha haaa.'

Oh, wat werd Elwin toch boos op die gemene heks. Maar wat was dat ? Daar werd zijn lieve Sandra binnengeduwd. Ze was van steen geworden. Terwijl de heks harder schaterlachte dan ooit tevoren. Nu kon Elwin zich niet meer inhouden. Hij rende naar voren en begon te roepen naar de boze heks : 'Gemene heks, laat die kinderen weer eens heel snel normaal worden. Ze gaan met ons mee, en Sandra ook.' Maar uit een zak nam de heks een grote sinaasappel en gooide die naar Elwin toe. Eén van de andere drokelaren van het telefoonschip was geraakt, en versteende direct. Weer begon de heks ijselijk te lachen. Het waren die toversinaasappels weer. Die waren levensgevaarlijk. Uit de beelden kwamen tranen rollen en Elwin werd kwader en kwader. Hij raapte de toversinaasappel op en gooide die naar de heks toe. Toen

versteende de heks. Maar oh, wie stond er toen in de deuropening ? Het was de boze winkelier, de stiefoom van Sneeuwwitje. Elwin vroeg zich af hoe de betovering verbroken kon worden. Weer werd er een sinaasappel gegooid, ditmaal door de boze stiefoom, en weer werd er een drokelaar geraakt. Elwin moest erg oppassen, want als hij geraakt zou worden, dan was het afgelopen. Weer raapte Elwin de sinaasappel op en gooide het naar de boze stiefoom. Toen werd de stiefoom geraakt en versteende. En wat er toen gebeurde, daar werd Elwin zo blij van. De kooitjes van de kinderen gingen open, en de beelden begonnen te smelten, zodat na korte tijd de drokelaren weer normaal waren. Ze konden zich weer bewegen, en ook kreeg Elwin zijn lieve Sandra weer terug. Wat was dat een feest. Toen ze naar Paarsgouddorp waren gevlogen met het telefoonschip zagen ze dat ook Sneeuwwitje, de prins en de zeven dwergen bevrijd waren. De ouders van de kinderen waren zo blij hun kinderen weer te zien, en vanaf toen zou Sneeuwwitje in het mistkasteel gaan wonen, samen met de prins en de dwergen. De beelden van de boze stieftante en stiefoom gingen in het museum achter glas.

Gelukkig hadden de herterozen nu hun boze toverkrachten verloren, en sindsdien maakten ze de drokelaarkinderen blij. Elwin had heel wat te vertellen op het programma met het telefoonschip, en hij had zijn Sandra weer terug.

Toen ze eindelijk weer thuis waren gekomen, keek Elwin zijn Sandra aan en zei : 'Sandra, wat ben ik blij dat je er weer bent. Ik was zo bang en bezorgd.' Sandra glimlachte, en zei : 'Ja, mijn lieve Elwin, als jij er niet geweest dan was ik misschien nog steeds een stenen beeld. Het was verschrikkelijk, maar gelukkig zijn we weer thuis na dit spannend en eng avontuur.'

Hoofdstuk 8. Elwin en de Boze Speelgoedwinkelier

In de tuin van Elwin begonnen nu ook herteroosjes te groeien, en Elwin vond het wel een prachtig gezicht. Ze waren gelukkig niet meer gevaarlijk.

Elwin zou op reis gaan naar Nederland. Daar was hij al heel lang niet meer geweest. Onderin Nederland lag een stadje dat Maastricht heette. Er woonde daar een tovenaar. Die tovenaar was natuurlijk wel veel groter dan Elwin, want Elwin was een kleine kabouter. De koning had nog wel een telefoonschip voor Elwin, en zo kon Elwin naar Nederland vertrekken. Elwin wilde graag weleens met de tovenaar van Maastricht praten. En als je wil weten waarom ? Luister dan maar eens naar dit verhaal :

Heel lang geleden leefden er nog mirten in de Drokelaar. Dat waren witte hertjes. De drokelaren hielden veel van die hertjes. Maar op een dag kwam er een vreemde

koopman in de Drokelaar die de mirten kwam voeren. Maar als de mirten dat voer aten konden ze zich een tijdje niet bewegen, en werden ze door de koopman in een zak gedaan. Een paar keer is die koopman nog teruggekomen, totdat er geen mirten meer in de Drokelaar te vinden waren. De koopman bracht hen naar Nederland, waar ze ander voer kregen. Door dit voer zouden ze zichzelf nooit meer kunnen bewegen, maar werden ze buigbaar. Dat wil zeggen dat iemand anders ze kon buigen en omvormen. Ze werden een soort speelgoed voor de kinderen. De koopman dacht hier veel geld mee te verdienen. Er was wel een speelgoedwinkelier die de mirten van de kleine koopman wilde kopen. De mirten werden goed verkocht, en al gauw werd deze speelgoedwinkelier heel rijk. Maar na een tijdje kwam de kleine koopman niet meer, want de witte hertjes waren op. Ze waren er niet meer. Maar nog steeds kwamen er kinderen en vaders en moeders bij de speelgoedwinkelier om naar die witte hertjes te vragen. Oh, wat waren ze dan boos als de speelgoedmeneer hen moest vertellen dat ze op waren. Hij kon er 's nachts niet meer goed van slapen, en werd heel boos op de kleine koopman en de hertjes. Zo boos, zo boos, dat hij besloot om vanaf nu op herten te gaan jagen. De winkelier wilde geen kabouterspullen meer in zijn winkel, en geen dierenspulletjes. Hij begon toen alleen nog maar speelgoed te verkopen wat de kinderen niet leuk vonden, en werd alsmaar armer en armer. Na een tijdje kwam er niemand meer in zijn winkel.

Op een dag kwam hij een man tegen in het bos. Die man vroeg hem waarom hij op die arme herten joeg. Het was de tovenaar van Maastricht. Eigenlijk was het geen echte tovenaar, maar hij maakte zulk lekker snoep dat de mensen hem de tovenaar van Maastricht noemde. Toen de speelgoedwinkelier hem het verhaal had verteld, zei de tovenaar van Maastricht dat hij hertjes van snoep maakte, en dat als de winkelier die zou verkopen, dan zou iedereen tevreden zijn. Die tovenaar van Maastricht had een snoepfabriek met heel speciaal snoep. Eigenlijk was het speciaal voor kinderen die geen groenten lusten. In de snoep zaten de groentes al in, en zo was deze bijzondere snoep heel gezond. De snoep werd in allerlei vormen gemaakt, als huisjes, als bomen en ook als beestjes en andere dingetjes.

En zo gebeurde het. De winkelier begon vanaf toen hertensnoep te verkopen. En sindsdien begonnen de mensen en de kinderen weer naar zijn winkel te komen. Iedereen was zo tevreden, dat ze nooit meer bij hem hebben gezeurd. En vanaf toen stopte hij met het jagen op herten. Hij ging nu iedere dag even naar het hertenkamp om daar de herten te voeren.

En nu wilde Elwin natuurlijk wel eens naar die groentesnoepfabriek toe. Elwin kende natuurlijk ook het verhaal van de mirten en zou ze eigenlijk wel heel graag terug willen hebben in de Drokelaar. Misschien dat de tovenaar van Maastricht hem daarbij zou kunnen helpen.

Het was een lange tocht naar Nederland in het telefoonschip. De tovenaar was blij Elwin te zien. Voor de tovenaar was het telefoonschip natuurlijk niet eens zo groot. Elwin zou een rondleiding krijgen in de voor Elwin reusachtige groentesnoepfabriek. Zo kon Elwin tijdens de rondleiding de tovenaar vertellen over de mirten, dat die eigenlijk uit de Drokelaar kwamen. De tovenaar vertelde Elwin dat de mirten nu heel veel waard waren, en dat ze veelal in oude speelgoedmuseums stonden. Ook zei de tovenaar : 'Jammer, Elwin, dat ik geen echte tovenaar ben, want dan zou ik je kunnen helpen om de mirten weer terug te toveren.' Inmiddels was de speelgoedwinkelier heel rijk geworden door de verkoop van de hertensnoep. Uit het hele land kwamen de mensen naar hem toe. De speelgoedwinkelier kende nog wel wat mensen die nog mirten thuis hadden liggen. Daar wilde Elwin wel naar toe. Maar wat moest zo'n klein kaboutertje nu met zulke grote mensen ? Ze zouden vast niet naar hem willen luisteren, of misschien wel heel bang voor hem worden, of hem misschien wel in een klein kooitje stoppen. Maar de tovenaar wilde wel met Elwin mee, om te kijken of ze nog ergens mirten konden krijgen. De tovenaar had wel een ideetje. Hij zou als ruil hen mirtensnoep geven. De tovenaar kon dan gewoon in zijn machines witte groentesnoep omvormen tot mirten. Nou, dat wilden de mensen wel, en ook de museums wilden de mirten wel ruilen voor het bijzondere snoep. Nu lag bijna het hele telefoonschip vol met mirten, maar ze konden zich nog steeds niet bewegen. Alleen Elwin kon hen ombuigen. Maar toen gebeurde er iets bijzonders. Elwin gaf hen wat van de groentesnoep, en heel langzaam konden ze zich weer bewegen. Het zag ernaar uit dat de Drokelaar zijn mirten weer terugkreeg. Ook de tovenaar was erg tevreden. Hij was blij dat zijn snoep bijna betoverend was, en zoveel hulp kon bieden. Elwin bleef nog een paar nachtjes bij de tovenaar slapen, en moest toen weer naar huis. Wel kreeg Elwin toen heel veel groentesnoep van die aardige tovenaar mee, voor de Drokelaar, en een heel dik boek vol met groentesnoep-recepten. Daar was Elwin maar wat blij mee. De tovenaar had speciaal voor Elwin een machientje gemaakt om de snoep mee te vormen. Als Elwin wat snoep erin legde en de deksel erop deed, dan hoefde Elwin alleen maar op een knopje te drukken en dan werd de snoep tot drokelaren omgevormd. Wat was dat een prachtig kado, en wat zouden de drokelaren daar blij mee zijn.

Toen Elwin thuisgekomen was en het verhaal vertelde wist Sandra nog wel een drokelaar die wel een groentesnoep-winkeltje zou willen beginnen. Ook in andere dorpjes van de Drokelaar waren er wel drokelaren die mee wilden helpen. En zo zou er in veel dorpjes wel zo'n winkeltje komen. Toen de mirten weer helemaal beter waren, konden ze weer naar de bossen in de Drokelaar.

Hoofdstuk 9. Elwin en het Bittere Bos

Nu waren er in de Drokelaar een aantal drokelaren die hele vervelende dingen met drokelaren hadden meegemaakt en niet meer tussen andere drokelaren wilden wonen. Nu woonden ze in een bos. Dit bos heette het bittere bos. Elwin had een paar mirten voor hen meegenomen. In het midden van dit bos stond een trap, een wolkentrap. De treden waren oranje en bruin, terwijl de leuningen van goud waren. Deze trap kwam helemaal in Egypte terecht, waar Elwin naartoe zou gaan voor een volgend avontuur. Dit verhaal kun je lezen in het boek :

ELWIN TERUG NAAR EGYPTE

In de verte hoorde Elwin een liedje over hemzelf wat hij wel kende, en snel zette hij zijn voetje op de eerste trede van de trap.

'Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.'

De drokelaren van het bittere bos waren hele aardige drokelaren. Zongen zij dit liedje

nou, of kwam het ergens anders vandaan ? Toen Elwin wat verder op de trap stond en naar beneden keek, zag hij wat van die drokelaren staan met ballonnen in hun handjes. Toen lieten ze de ballonnetjes los, en die kwamen naar boven vliegen, dichtbij Elwin. Wat was dat een prachtig gezicht. 'Dag, drokelaren van het Bittere Bos, dank je wel voor die prachtige ballonnen,' riep Elwin hen na. Maar dat konden ze vast niet meer horen, want Elwin was al zo hoog, en zo ver weg.

EINDE

EERDER VERSCHENEN :

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK - 2003, 2025